

Фонд Р-3567
Опис 1
Справа 235
ДЕРЖАВНИЙ АРХІВ
Дніпропетровської області

Архів з бідою
Горьківсько-Дніпропетровська округа ОУД

ПАПКА

для 235

паперів

Установчий вартість "Гурби"

20 р.

Крайні рани: Дата не встановлена
Кількість документів: 1
Кількість аркушів: 7
Зберігати: поєднано

ДЕРЖАВНИЙ АРХІВ 6
Дніпропетровської області
Р-3567 1 235
Опис Справа

Від сумерку нашої історії по сьогоднішній день, крізь 1000 літ, від перших літ свого існування український нарід складав величезні жертви найкрайших своїх синів, за те, щоб вільно жити на своїй землі, за волю і добро. Ту сте кров'я пролита та кістками простелена наша земля. Повсякчасно боротьба була нашим невідступним другом, ~~якої~~ ні на мент не покидала нас. І боротьба та була завжди накинена нашому народові злими сусідами, загарбниками-імперіалістами.

Від хвилини втрати своєї держави, по сьогоднішній день ні на хвилину не згває боротьба нашого народу за право жити в своїй самостійній державі. Боротьба провадилась в різних ділянках: ~~культури, економічній і збройній~~ ^{історичній} ~~досвід цієї довготривалої боротьби~~ ^{тих рішучих завоєвань} виказав, що визволення українського народу може прийти тільки в зівзятій безпосадній боротьбі з наїздником, тільки збройною боротьбою можна здобути, закріпити свою державу, а в тім волю і право на гідне життя.

Та кожний наїздник намагається здушити і знявити всякий прояв збройної боротьби поневоленого народу. ~~Кожний поневолений нарід є без військова, зброї командирів і організації.~~

Коли держава прорадить війну проти другої держави, то там є зброя проти зброї, а виграє той, хто є краще підготований до війни. Поневоленому народові є досить важко провадити визвольну боротьбу з своїми наїздниками. Він немає готової державної машини, що підготовляла б озброєння війська, і ввесь нарід до розгрому ворога. Тому та боротьба вимагає від поневоленого народу великих зусиль, жертв, героїзму та посвяти. Тільки сильний та духом здоровий нарід здібний вести успішно таку боротьбу. ~~Володний нарід ніколи не йде добровільно на смерть - в неволю.~~ Він хоче жити. Він бореться, він випідає збройну боротьбу наїзникам в такій формі, на яку в даних умовах поневолення може спромогтись це бунти, партизанки, повстання і революція.

Коли бунт з впливом підсвідомої боротьби націй, поневолених національним гнетом і соціальним визиском, то партизанка має перед собою цілє та мету. Вона вже бореться проти існуючого гнобительського проти-народного ладу, за справедливість, краще життя та волю свого народу. Вона розпорядкає великими рухливими озброєними загонами, які сіють хах серед ворога, громлять його важливі промислові та адміністративні осередки, параліжуют його державне життя. В партизанській боротьбі у формі Запорізької Січі, козаци доказували чудес небувалого героїзму. Народні месники мотилися за наругу і гноблення. Та збройна боротьба дрібними загонами розростала часто до великих розмірів у всенародне повстання. Одним із найбільших повстань, було повстання українського народу під проводом Богдана Хмельницького, котре хоча і змінило хід історії України, та в повні і визвольного народу. Український нарід по недовгому господарюванні в своїй власній самостійній державі, після довгих та впертих боїв попадає знову в другу неволю ворога. Цілий ряд героїв тодішньої боротьби проти загарбників як: Байда, Нечай, Богун і інші живуть в народних думках.

Сотні, тисячі мільонів найкрайших синів України мали свої голови за визволення свого народу, а під ворожего гніту і ярма. Сотні, тисячі карались по ворожих тюрмах і засланнях. За святу справу визволення свого народу з цієї ворожої неволі боролись та вмирали: Калнишевський, Полуботок, Шевченко і другі.

До це буда за сила, до гнала тих людей на такі тяжкі муки, тортур, невгоди і смерть. Це велика безмежна любов до свого народу, любов до України. Це зів крові упавших героїв та бажання жити вільним життям.

2

одні падали, другі підросли. Виростали нові покоління, що, гнані невидимою силою, продовжували розпочате діло визволення.

Під ударами революційних сил України і других поневолених народів розвалилася в 1917 р. тюрма народів - царська Росія. Та ~~що~~ не встиг український народ ~~розвільнитися~~ ^{розпритерти крило} закутий віками в кайдани, до ~~свободи~~ вірлиного лету, як на ~~свіді~~ знов появилися нові загарбники - більшовики, поляки і інші. Боротьба невгавас. Повстають Крути, Мотовилівка, Базар. Ціла Україна кипить в огні і крові. Зрадою і підступом, обманом, вогнем і залізом здушили наші вороги ново-здобуту волю.

Після невдалих визвольних змагань, боротьба за Українську державу невгавас. У зміненій формі вона ~~переведеться~~ ^{на} всіх землях України. В новій дійсності очолює боротьбу українського народу Організація Українських Націоналістів.

І коли задудніла земля в дореву гармат у другій світовій війні, серця всього українського народу нановились надією. Прийшла ~~війна~~, нам довго-ждана війна. Коли в 1941 р. зударилися два імперіялісти-Гітлер з Сталіном, український народ ~~спішно~~ кидається до творення своєї держави. Та Новий імперіяліст зразу здуває всі прояви народу. Заперечує право українського народу на самостійну Державу і ~~намагається~~ ^{намагається} обернути її в свою колонію. Сотні тисяч арештованих і засаджених в тюрми і концлагери, господарський грабунок, насильний вивіз 1,1/2 мільона молодого здорового українського населення на каторгані роботи в Німеччину, пониження гідності людини, на кожному кроці нагайки, арешти і розстріли, на селах товчуться "ославлені ландіврти" - оце німецька дійсність. Народ кипить. "Доки терпіти". "Чому не починаємо". На селах і містечках криється перед арештами і вивозами велика кількість молоді. ~~Вони~~ ^{Вони} не населення починають використовувати більшовики. ~~Криється~~ ^{Криється} ~~десят~~ ^{десят} - починає діяти більшовицька партизанка, котра грабунком і терором перевищує німців. Но німці наскочують на ті села, котрі огр абила партизанка і переводять масові розстріли і палять села. На допомогу гітлерівським і сталінським імперіялістам спішить польський імперіялістичний елемент. Всі три імперіялісти разом почали здійснювати свою наїздницьку політику на українських землях. Нема добре кому боронити життя і майна українського народу. Він лише сам один може себе оборонити. Українському народові обридло мовчки зносити знушачня ~~своїх~~ ^{своїх} ворогів. У цьому віджила давна войовничість Святослава Завойовника, в жилах потекла козацька кров Богдана Хмельницького, в серцях загорів огонь любови до України, як у Шевченка, Крутанців, героїв Базару, Біласа, Данилишина, Легенди і інших. І він вхопив за зброю, щоб вигнати з України геть своїх ворогів і стати повним господарем та володарем на своїй прадіній землі. З усіх верств нашого народу: селян, робітників і трудової інтелігенції пішли найкращі його сини у смертельний бій ~~зі своїми~~ ^{зі своїми} ворогами. Іржавою старою зброєю з обрізаними ^{маючи} лише по кілька набоїв, вони перемагали багато разів ^{сильнішого} ворога з добірною модерною зброєю.

Не зброя, а дух, що наказував їм світле минуле України, поцалені села, недавно вигануваних, свіжо замордованих батьків, братів, сестер, вінок та молих дітей, був тим головним рушієм, що забезпечував перемогу. Кров пролита в боротьбі з німецьким наїздником російсько-більшовицьким та польським імперіялізмом зміцнила та зєднала найкращі сини України у боєві лави Української Повстанчої Армії /УПА/. Це є березень 1943 р.

І знов віджили Байдя, Наливайки, Мечай, Богуня, Кармелюки і інші у псевдах наших повстанців. У кожного у кого бється правдиве українсь-

ке серця, кому дорога наша Україна помагає та бореться в рядах УПА.

В УПА нема жодн их привілеїв, нема гірших ні ліпших, бідних та багатих, всі собі є рівні. Кожен член УПА є суворим месником за грабунк, кривди та знування заподіяні ворогом українському народові. В кожного з них є один клич: "Здобудеш самостійну Українську Державу, або згинеш в боротьбі за неї".

З тою думкою ідуть у бій та перемагають.

І т - ак в огні і бурі визвольної-революційної боротьби зродилась наша збройна сила, за яку боролись і згинули Петлюра, Коновалець, за яку страдали і згинули геройською смертю по тюрмах: О. Басараб, легенда, про яку мріяли сотні, тисячі знамих і незнамих героїв України.

В часі німецької окупації наших земель, УПА зведла сотні і тисячі боїв менших і більших розмірів із своїми ворогами. Самі німці признаються, що в боях проти УПА вони втратили 80 тисяч найкращого свого війська. УПА в численних боях вкрила себе незмируючою славою перемоги. Здобула подив та пошану серед своїх союзників, навела страх та паніку серед ворогів. Повстанчі дії розгорнулися по всій Україні: на Холмищині, Галичині /УНС/ - Литомирщині, Київщині, Вінниччині і інших. В часі німецької окупації УПА не тільки недопустила до фізичного винищення широких мас, а очистила великі простори наших земель від німецької окупації, більшовицької партизанки та подільських повіністичних елементів. На звільненій від ворога території встановлено свою владу.

До збройних військових підсумків УПА належить вирошення нових кадрів воїнів-партизанів, командирів різних ступенів. УПА згартувала і дала досвід народові в дальшому розгортанні революційної боротьби.

УПА не вела масову політичну роботу як серед бійців, командирів, а так і серед населення, піднесено національну свідомість та політичне вироблення широких мас працюючих.

На землі України згуртувалися кращі сили поневодених народів, які творили при УПА свої національні боеві групи, що спільно з українськими повстанцями боролись проти ненависних наїздників. Тим самим зросла боева єдність та кріпилась міць фронту поневодених народів. Авторитет завойованої УПА викликав подив серед наших колишніх ворогів і перетворив їх в симпатяки нашої визвольної справи /Румуни, Мадяри/.

Робота проведена в УПА в часі німецької окупації має величезне значення. УПА викликала і надалі вивязується з наложених на нею обов'язків. УПА стає-ла захисником життя і майна українського народу перед знущанням

Український народ в часі німецької окупації дав досить поважний вклад в розгром гітлерівської боевої машини, яка в той час завернула колесо своєї перемоги назад і почала хилитися до неминучої катастрофи. Німеччина в наслідок своєї грубої колоніально-випищувальної політики на загарбаних нею теренах наставила проти себе всі народи Європи, які в обороні своїх людських прав в обороні свого життя винесли безпощадну боротьбу німецькому імперіалізму. Це дало змогу їм противникам успішно проводити военні дії в фронтах, що поставило Німеччину перед неминучою катастрофою.

За відступавчими німецькими військами на нашу землю насунули хмари військ російсько-більшовицьких наїздників - потомки козаків: Богдана Хмельницького, Петра І, Катерини, Котузова, Суворова і т.п. Нові наші "визволители" у винищуванні українського народу нічим не відбігли від своїх попередніх побратимів гітлерівських наїздників, а в багатьох випадках їх перевищили.

На місце імперіалізму Берліна, прийшов імперіалізм Москви, на міс-

це кровожадного Гітлера прийшов такий самий сатрап червоного Кремля Сталін. На місце ОО-ів, Гестапо прийшло НКВД, НКГБ зі своїми спец. загонами. На місце лядвиртів та арбайтсамтівських лядоловів прийшли грабіжницькі загочтерна і военкомати.

З перших днів приходу російсько-більшовицьких наїздників на наші землі спали всі благодаті червоного раю. Нові наші "визволителі" грабили все, що тільки попа ло під руки. Вони забирали від селян коні, вози, упряж і тим самим позбавили їх середників до праці на полі. Вони забирали від голодних дітей останню корову, вони забирали від голодного населення останні куски хліба, які встигли селяни заховати перед німецькими грабіжниками. Явно грабили кури, гуси, вівці, одяг, взуття і т.п. Не лишили ні одного повного улика з пчільми, грабили все що бачили і що їм подобалося. Знасадженими на кришатики спеціально зробленими остроми штиками ходили вони хата-від-хати і копали землю, шукаючи за захованими недограбованим німцями народним майном. Коли працювачі ставали в обороні свого пограбованого майна, тих також били, над ними знущалися, їх катували, стріляли а хати палили. Від українського селянина та робітника, інтелігента забирали весь дорібок їх праці, забирали все те, що вони своїм потом та кров'ю заробили, те над чим вони ціле своє життя тяжко не розгинали спини працювали.

Армія безпощадного грабунку, якого ще світ не бачив, кривавники приступили до фізичного винищення широких мас працюючих. Вони оголосили мобілізацію населення на фронт та акторжні роботи на пахтах і заводах. Тим самим вони хотіли одержати свіжі людські ресурси до дальшого ведення імперіалістично-винищувальної війни і на наших кістках хотіли дальше побудувати шлях на захід на підсій та поневолення Європи. Народні маси не хотіли йти на фронт, як гарматне м'ясо, під німецькі кулемети, не хотіли гинути страшною голодовою смертю на каторжних роботах, не хотіли залишити своєї землі, щоб гинути за чужі протинародні інтереси. Тоді нові наїздники подібно німецьким лядоловам почали робити на населення масові облави, які пов'язували з страшним терором.

Під жалісний плач осиротілих дітей і гіркі сльози старих батьків, під свист нагайок та дикі лайки ворожих посіпак гнали нові визволителі тисячі зловлених та насильно мобілізованих людей у далекі чужі сторони, щоб там пральські чи німецькі піски обливали кров'ю за інтереси кровожадного Сталіна. В обороні нащів своєї праці та дорібку, в обороні своїх рідних братів та сестер, в обороні свого села український народ під проводом УПА пішов у смертельний бій з новим наїздником.

Український народ добре здавав собі справу з нового ворога. Він знав, які страхоття на зміну німецьким наїздникам несуть йому знов сталінсько-більшовицькі винищувачі. Широкі маси працюючих не забули тих страхіть, які їм довелося пережити під терором сталінсько-більшовицького режиму. Колгоспи, стахановщина, соцмагання, соціальний і національний гніт, нужда, злидні і голод, Сибір, тюрми й розстріли, концлагери, всі ті благодаті більшовицького раю свіжими стали перед очима українського народу.

З приходом фронту народні маси побачили справжнє обличчя Червоної Армії. Утворення класових привілеїв /клас сталінських вельмож/, вищість старшого брата російського народу над іншими поневоленими народами, зрешті нехоть до дальшого ведення війни, прагнення миру та протирежимні настрої серед червоноармійців, - були тими першими характерними рисами, що представляли справжній стан в Червоній Армії. УПА в часі переходу фронту провела широку пропагандивну роботу серед червоноармійців. УПА

вказувала цілі нашої визвольної боротьби та вказувала шлях куде, треба йти, щоб вийти з сьогоднішнього тяжкого поневолення. Розкинуто масу лєтючок та нашої літератури на всіх видних місцях, по-вивішувано визвольно-революційні кличі. Червоноармійці великими гуртками ходили від одного клича до другого, з захопленням читали лєтючки та літературу. Черечитували по кілька разів радилися, задумувалися при зустрічі з нашими повстанцями, вони навязували ширі розмови, вислухували думку, яка була згідна з думкою їх самих. Багато червоноармійців втікали з фронту в свої рідні сторони де вступали до збройної боротьби проти всіх винищувачів. Інші червоноармійці висловлювали свою думку та вбивали, що в слушний момент вони обернуть свої штики проти своїх теперішніх гнобителів.

Ще далеко до приходу фронту на нашу землю російсько-більшовицькі наїзники запевняли світ про розгром УПА. Вони говорили, що сам перехід фронту, перехід міліонних армій, зметє з лица землі наше молоде військо. Але на цей час відділи УПА роздрилившись на менші боєві одиниці не тільки що відержали перехід фронту, але відразу перейшли до наступальних дій проти нового ворога. Пригнічений селянин, робітник і інтелігент власними руками без зброї розброввали сталінських посіпак і організувались в озброєні боївки самооборони. Сталінські фінки, кулемети, міномети, сталінська зброя попадали в руки працюючих мас. Повстанчий рух набрав масового характеру і був у повному наступі. Все населення помагало своєму війську чим лише було. Малі діти збирали набої та праносили до своїх хлопців. Повстанчий рух недопускав до встановлення ворожої адміністрації /переривав звязок фронту запілля, та в поніі нарадіжував рух нового наїзника/, в завязтих боях гинули сотні, батальйони а навіть полки загряд та спец. відділів. Від повстанчого головногокомандувчий третім українським фронтом ген. Ватутін. Більшовики були безсилі супроти так широкого революційного підйому народніх мас. Коли не поміг перехід фронту - участь війська, та всякі "звернення" щоб в ідейно-політичній площині побороти наш рух, - більшовики скористали з перединки на фронті і маси свого найкращого війська /треть лінію фронту/ так зв. загряд і спец. відділи обернули до боротьби проти УПА.

В квітні 1944 р. на відтинку Збараж - Рівно - Шепетівка - ворог згромадив великі маси свого війська, які в замкнутому "котлі" хотіли знищити більшість відділів УПА "Південь". В запеклих боях під натиском багато раз переважавчих сил ~~проти~~ з добірною модерною зброєю: гарматами, танками, літаками, наші відділи відступали в масиви кременецьких гір та лісів.

Вже тут згромадив ворог 30 тисяч свого найкращого війська. Вже 23 квітня більшовики оточили дерманський, точівський ліс й змусили курінь ком. Лиха відступити в сторону Гурби. В Суражському лісі відділ ком. Панька вів бій, а вечером відступив в ліс. Також відділ ком. Залізняка після малої сутички над річкою Вілія дня 13.IV. звів бій і відступив в гурбенський ліс. Ко мандування УПА "Південь" готувало в ніч з 23-24 квітня прорив в заді ворожого розташування, що було неможливим. Треба було прийняти бій. О год. 3 ночі дня 24 квітня почато займати становиче, копати окопи, окопувати гармати. Першим найважнішим ударом сподівалися з східньо-північної сторони на відтинку Мости - Будки - Лнівка - Гурби. Цей відтинок зайняв курінь ком. Сторчана. Відтинок Гурби, Майдан, зайняв відділ ком. Мамая. Відтинок Обгів - Мошавиця - Свято, зайняв ком. Доке, відтинок, що лужив Сторчана і Докса зайняв ком. Аструб з куріння Ляха.

Ком. Залізник зайняв другу лінію відтинку Сторчана. Крім вище поданих відділів в лісі були ще: курінь Довбенка і Бувалого, які відпочивали після вчорашніх боїв та сотні Андрія, Панька та чота Чорногори, яких розміщено в зах. частинах ліса для вдержання звязку між ком. Доксом в Мамасем.

Тут також зібралася чимала частина мужчин свіжо змобілізованих до УНА. Їм треба було зараз дати зброї, якої не було де взяти. Населення довколишніх сіл, щоб оминуть страхіття ворога, які він робив також прибули сюди і шукало захисту для себе у відділів УНА. Всіх новозмобілізованих і цивільного населення відіслано в сторону заходу в глибокий ліс і туди відіслано табори. Одну соту з куріня Мамая під проводом Кромєнка вислано на засідку в маданські болота з ціллю вдарити на тил ворога.

Повстанці були свідомі тих подій, що кругом відбувались. Вони знали що тут мають гордо відстояти честь і славу воїнського українського духа. Кожного з них зродилась картинка, кривавого господарювання наїздника на своїй рідній прадідній землі. Немов крізь сон вони побачили, колись багаті та квітучі рідні села, почули стогони конаних по тюрмах концлагерях, на каторжних роботах, вивезених на Сибір, відчули духа своїх рідних в звірський спосіб помордованих та спалених живцем. В їх серцях закипіло ще з більшою ненавистю та скріпило їх тверду постанову: "Черемога або смерть".

І вони ті безсмертні герої, задивлені сном відродженої України, скріпивши зброю, вхопили в свої руки кріси, залягли в окопах, щоб відстояти волю і честь України.

Віля 4-ї год. ранку ворог почав обстрілювати відтинком Сторчана артилерією та мінометами. Інші новачки до цього часу, коли ворог збувся на віддаль 200-100 метр., тоді відізнались наші кулемети, гренадери та чотири гарматки. Перший наступ було відбито. Ворог почав панічно втікати, мало кому понастило вирватися з тієї лінії. Згинув тут один сов. полковник - герой фінського фронту.

Другий наступ почав ворог після короткої перерви уже на всіх відтинках підсиленою танками. Відтинком ком. Мструба заломився і відступив, а за ним відступили відділи Залізняка, лінія Сторчана зістала замкнута. Ворог окружив курінь Сторчана і почав шалений наступ. Але ці наступи ворога було відбито і переведено контрнатуп. Три сотні забравши гармати прорвалися з біля 60 повстанців разом з ком. Сторчаном ворог окружив /біля год. 10 ранку/.

Окружені боролись до год. 11-ї, всі згинули по героїськи. Кого не попала ворожа куля чи граната, той сам дострілювався. Тут згинув ком. Сторчан, сот. Буака, заст. сот. Ігор, чотовий Шлеменко, чот. Корнієць і другі. ніхто не здався живим. Один падав, другий брав кулемета і стріляв. "Ількаравові спроби наступу ворога були відбиті. Зкінці забракло набоїв /про це р-о сказував один очевидець дядько, якому вдалося втікти/. За цей час поставлено другу оборонну лінію, щоб забезпечити південну сторону перекинута сотня Андрія-Шума, на південь на Гурбенську гору, які героїськи держали її до 10 год. вечора, доки більшовикам вдалося висунути їх з становищ танками.

Тут оборонні становича скріпили курінь Довбенка, Бувалого. Короткий бій тривав на всіх відтинках до ночі. Ще за дня командування УНА рішило в ночі прорватися. Під прикриттям ночі прорвалися з оточення всі відділи, які по дорозі зводили успішні бої з ворогом, де і відділи УНА насильно виринулись з оточення ворога. В боях під Гурбами згинувло героїським смертю 80 повстанців вбитими з тому ч. 60 безсмертних

7

сторганців. В боях ворог поступав з надзвичайною жорстокістю і звірством, які в історії світу є майже подібних. Після прориву наших відділів з оточення ворог вилаяв зброю вогнем на ранених повстанців / яких не було змоги забрати зі собою / та безборонному населенню, яке не хотіло відступати з повстанцями, а залишилася в лісі, ворог на другий день після бою в жорстокий спосіб помордував.

Кровожадні наїзники стріляли кого бачили, не пошкодували безборонних мужчин та населення. Тут ворог заатакував біля 400 новозобілізованих / що були без зброї / мужчин та цивільного населення, серед якого були жінки, діти та старики. В боях під Гурбами ворог втратив біля 800 вбитими та багатьма раними.

Гурби, котре повстанче серце не здригнеться на звук того слова. З ним зв'язано без числа споминок з бою пережитих акцій. Тут зростала й могутня бойова сила УПА "Південь", тут рік тому назад важились доля повстанців - УПА "Південь", тут не один розістався зі своїм другом раз на завжди. Зворушення, але з гордістю згадують повстанці пам'ятний 24 квітень 1944 р. це нам немов бойова кличка - "Гурби". Ти був під час великої кременецької акції на Гурбах? А в якому відділі? На якому відтинку? І все по-пліч довга шира розмова, як двох довго знайомих друзів. Так, Гурби уві душі в історію, як одна з героїських сторінок повстанців з бою, як символ безмежного героїзму і ненависті до більшовицького наїзда, як уві или вже в історію Крути і Базар. Так і повстанці порівнюють Гурби до Крути і Базару, але це тільки в площині героїзму і посвяти. Гурби в порівнянні з Крутами і Базаром не є трагедією. Гурби це перемога повстанської зброї, це вмільсть боротьби в усіх наших умовах, це вмільсть нашого повстанчого командування, яке хотіло завдати ворогові величезних втрат і якнайменні витрати. Тільки героїство повстанців та вмільсть командування зрятувати ситуацію. УПА "Південь", з 4 квітня 1944 р. біля під Гурбами є могутнім виявом бажань українського народу, його боротьби за волю, за те, щоб жити на своїй землі, за українську державу.

Могили під Гурбами це місце де лежать ті, що віддали все по мали, молодість, частя і життя за волю свого народу. Дивилка занепаду, хвилина знесилля будут в приходити сюди старі і малі, щоб віджвитись святим вогнем ентузіазму, який палає тут під тим хрестом.

Спійть спокійно борці, ті, що залишились ще здійснить Ваші мрії, Ваші цілі, а Ваш заповіт, ми помстимо Ваму смерть, Ваші муки, ми не забудемо цього ніколи. І будьте певні, Ваша кров, Ваші кістки не зложені надармо, на них збудуємо ми Ваші цілі, Ваші мрії, за які Ви боролись та по героїськи полагали.

На чині під Гурбами виростуть нові герої, славні месники, горобрих гурбенців, що даліше це з більшою силою і з не більшим завзяттям продовуть вестя боротьбу проти наїзника.

Має рівно рік від славного бою під Гурбами. За цей час УПА звела багато переможних боїв з своїм ворогом. В супереч всім намаганням ворога, наша бойова сила, наше рідне військо з кожним днем росте, могутніє і набирає раз більшої сили.

Недалекий вже час, коли український нарід на чині під Гурбами в дальних завоєних боях з кривавим наїзником, піде нестримно походом в перед на верхі свого духа, до створення самостійної Української держави.

ЗАСВІДЧУВАЛЬНИЙ НАПИС СПРАВИ № _____

У справі (розділі опису, закінченому описі) підшито і пронумеровано 7 аркушів;

у тому числі літерні номери 1а/1;

пропущені номери _____;

+ аркушів внутрішнього опису _____

Особливості фізичного стану та формування справи	Номери аркушів
1	2

Спеціаліст
Поеада
_____ 20__ року
(підпис)

І. Тарушана
(ініціали (ініціал імені), прізвище)